

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 3T/23/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817010105
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Noema Turanovičová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2018:3817010105.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza samosudkyňou JUDr. Noemou Turanovičovou na hlavnom pojednávaní dňa 2. marca 2018 v trestnej veci obžalovaného A. Š. takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný A. Š., nar. XX.X.XXXX v Bojniciach, okres Prievidza, trvale bytom D., V. V. XXXX/X, adresa na doručovanie písomností D., E. X/X,

je vinný, že:

hoci mu z rozsudku Okresného súdu v Prievidzi sp. zn. 13P/90/2006 zo dňa 4.4.2006 a dňa právoplatnosti 19.4.2006 vyplýva povinnosť prispievať na výživu svojho syna U. Š., U. XX.X.XXXX, mesačne sumou 49,79 eur, vždy vopred, najneskôr do piateho dňa v mesiaci k rukám oprávnenej C. R., tejto svojej vyživovacej povinnosti sa v Prievidzi úmyselne vyhýbal za obdobie od 1.2.2016 do 2.3.2018 s výnimkou sumy 40 eur uhradenej vo februári 2016 a sumy 50 eur uhradenej v apríli 2017, tým, že hoci mal príjem z pracovného pomeru v spoločnosti Technické služby mesta Prievidza, s.r.o., kde mohol naďalej pracovať, pracovný pomer s ním zamestnávateľ ukončil z dôvodu, že bol dňa 3.12.2015 vzatý do väzby pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 2, odsek 3 písmeno b), písmeno c) Trestného zákona, čím sa svojim konaním pripravil o zamestnanie, a keď aj bol následne z väzby prepustený dňa 25.1.2016, na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Prievidzi sa zaevidoval ako uchádzač o zamestnanie až 22.3.2016, a keď sa dňa 2.5.2016 zamestnal na dohodu o pracovnej činnosti v spoločnosti L. F., s.r.o., svoju vyživovaciu povinnosť si neuhradil ani sčasti a zamestnávateľ s ním rozviazal dohodu o pracovnej činnosti z dôvodu absencií v zamestnaní, hoci spoločnosť L. F., s.r.o., potrebovala vážneho záujemcu na danú pracovnú pozíciu a v prípade dobrej disciplíny mohla obvineného ďalej zamestnávať, a tak, isto keď bol zamestnaný na dohodu o vykonaní práce v spoločnosti E.-R. E., s.r.o., v období od 1.7.2016 do 6.7.2016 vyživovaciu povinnosť si nesplnil ani sčasti, a hoci mu bola ponúknutá ďalšia spolupráca so spoločnosťou, tak túto odmietol, čím sa opakovane svojim konaním pripravil o jednotlivé zamestnania a ostal na výživnom oprávnenej za obdobie od 1.2.2016 do 2.3.2018 dlžný sumu vo výške 1.204,54 eur,

t e d a :

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov sa úmyselne vyhýbal plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať iného,

tým spáchal:

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 2 Trestného zákona,

a za to sa

o d s u d z u j e :

Podľa § 207 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 36 písmeno l) Trestného zákona, § 38 odsek 3 Trestného zákona, k trestu odňatia slobody v trvaní 10 (desať) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona sa na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Súd na hlavnom pojednávaní vypočul obžalovaného A. Š. (ďalej len „obžalovaný“), vypočul svedkyňu - poškodenú C. R. (ďalej len „poškodená“), svedkyňu K. H., oboznámil sa s listinnými dôkazmi.

Obžalovaný vypovedal, že je pravdou, že si v období uvedenom v obžalobe neplnil vyživovaciu povinnosť na svojho syna U.. Keď sa vrátil z väzby, chcel sa zamestnať u posledného zamestnávateľa - Technické služby mesta Prievidza, nechceli ho však vziať, že oni nebudú riešiť problémy s osobou, od ktorej mal požičané peniaze. On aj v danom období následne pracoval v rôznych zamestnaniach v Anglicku, Švajčiarsku, nemal tam však riadne pracovné zmluvy, nebol v dohodnutej výške za prácu vyplatený, a tak ani nemal ako výživné platiť. Ak aj dostal nejaké peniaze, tie použil pre svoju terajšiu rodinu, deti. Poškodenej poslal 50 eur v apríli 2017, viac nemal z čoho poslať, aj keď zarábala, tie peniaze posielal svojej družke B. R.. Naposledy sa zamestnal 5.10.2017 v autoumyvárni (predložil súdu i dohodu o pracovnej činnosti č.l. 104), podľa ktorej síce zmluvne mal pracovať 10 hodín týždenne, za prácu mal dostať 2,50 na hodinu, no určite bude skutočne pracovať viac a zarobí tak do 1.000 eur, dňa 11.8.2017 ale i 14.11.2017 požiadal súd o odročenie hlavného pojednávania, pretože bude mať prostriedky a chce zameškané výživné i uhradiť. Obžalovaný však dlžné výživné až do hlavného pojednávania neuhradil. Syna nenavštevuje. Neplnenie výživného riadne a včas v danej výške doznal, spáchanie trestnej činnosti oľutoval.

Poškodená vypovedala, že obžalovaný v období od februára 2016 neplní svoju vyživovaciu povinnosť určenú rozhodnutím súdu na syna U.. V rozhodnom období na výživné poslal vo februári 2016 40 eur a v apríli 2017 50 eur, viac jej neposlal. Ona pracuje v Taliansku, o syna sa stará jej matka, u ktorého syn i je. Ona zabezpečuje všetky jeho potreby. Obžalovaný nie je so synom v kontakte.

Svedkyňa K. H. potvrdila, že v čase, keď je poškodená pracovne v Taliansku ona sa stará o maloletého, obžalovaný o tejto skutočnosti vie. Vie o tom, že tak v roku 2017 a ani v roku 2018 nezaslal na výživné poškodenej žiadne peniaze. Nie je pravdou, žeby prišiel za synom osobne, neprejavuje o neho žiaden záujem. Aj v čase konania hlavného pojednávania, i keď deklaroval, že chce uhradiť zameškané výživné, nestalo sa tak, poslal jej SMS správu, v ktorej jej písal, že jej príde šek s peniazmi, no nestalo sa tak. Neobdržala však ani ona ani poškodená žiadne peniaze. Od poškodenej vie, že ju žiadal o číslo účtu, na ktorý, vraj, pošle peniaze, poškodená mu ho poslala, no tiež neposlal peniaze.

Súd sa oboznámil predovšetkým s listinnými dôkazmi - rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 13P/90/2006 (č.l. 4), ktorým obžalovanému bola určená povinnosť prispievať na výživu syna U. vo výške 1.500 Sk - 49,79 eur s účinnosťou od 1.4.2006 mesačne vopred, najneskôr do 5. dňa, rodným listom (č.l. 9), v ktorom je ako otec dieťaťa zapísaný obžalovaný, listinným dôkazom - uznesením sp. zn. 1T/88/2015, z ktorého vyplýva, že dňa 3.12.2015 bol obžalovaný vzatý do väzby, správami z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza (č.l. 33), ktorých vyplýva, že obžalovaný bol v evidencii úradu práce, sociálnych vecí a rodiny od 22.3.2016, poberal dávku v hmotnej núdzi od 1.4.2016 do 30.6.2016, nedostavil sa na povinný kontakt dňa 20.9.2016, a preto následne mu neboli vyplácané dávky. Správami Sociálnej poisťovne (č.l. 31), z ktorých vyplýva, že obžalovaný nebol poberateľom dávok sociálneho zabezpečenia, nepoberal dávky v nezamestnanosti. Oboznámil sa i s pracovnou zmluvou a pracovným hodnotením (č.l. 36-43), ktoré sa však týkali pracovného pomeru obžalovaného v období od 9.11.2015

do 15.12.2015, kedy bol ukončený pracovný pomer obžalovaného bez uvedenia dôvodu. Listinnými dôkazmi -správami a pracovnými zmluvami (č.l. 44-49), z ktorých vyplýva, že obžalovaný bol zamestnaný v spoločnosti KITCHEN TRADE, s.r.o., na dohodu o pracovnej činnosti od 1.5.2016 do 13.6.2016 ako pomocný stolár. Zo správy vyplýva, že asi po týždni záujem obžalovaného o prácu opadol, neprišiel do práce, porušoval zákaz fajčenia, pracovný pomer bol ukončený zo strany zamestnávateľa ku dňu 13.6.2016 pre neskoré dochádzky, alebo absencie v práci, v mesiaci 5/2016 mal príjem obžalovaný 70 eur a v 6/2016 - v období od 16.6.2016 do 30.6.2016 a od 1.7.2016 do 6.7.2016 pracoval v spoločnosti S-BAU SK, s.r.o., Prievidza, na výkope elektrických prípojok, dostal odmenu za vykonanú prácu podľa dohody 60 eur v každom období. Zamestnancovi bola daná ponuka na trvalý pracovný pomer, no túto ponuku neprijal, v prípade prijatia na pozíciu stavebného robotníka bola mu ponúkaná hodinová mzda 3,3 eur v hrubom. Ani u jedného zamestnávateľa nebola vyživovacia povinnosť obžalovaným nahlásená.

Vzhľadom na samotnú výpoveď obžalovaného, výpoveď poškodenej ako i svedkyne K. H., oboznámené listinné dôkazy, mal súd preukázané, že najmenej tri mesiace v období dvoch rokov sa úmyselne vyhýbal plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať iného, pretože pracovný pomer bol s ním ukončený, ponúknutú prácu neprijal, pracovný pomer bol s ním ukončený, i keď uvádzal, že pracoval v zahraničí a mal i príjem, výživné riadne a včas neuhradil, bol pre nedostavenie sa na povinný kontakt vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie príslušného úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, čím si obmedzil možnosti i za ich pomoci hľadať si zamestnanie, keď bol zamestnaný, mal dostatok finančných prostriedkov na plnenie si svojej vyživovacej povinnosti, svoj nezáujem plniť si zákonnú povinnosť vyživovať iného, svoje maloleté dieťa, prejavil i svojim postojom na hlavnom pojednávaní, keď mu súd opakovane dal možnosť výživné uhradiť dodatočne, no on túto možnosť nevyužil, súd zavádzal a naďalej pokračoval v neplnení si vyživovacej povinnosti i po podaní obžaloby a konaní hlavného pojednávania, keď skutočnosťami uvádzanými vo svojej výpovedi len sa snažil vytvoriť dojem vôle uhradiť zameškané výživné, tak konal i voči poškodenej resp. osoby, u ktorej sa maloletý v starostlivosti reálne nachádzal, čím tak po stránke subjektívne ako i objektívne naplnil zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 2 Trestného zákona.

Podľa § 62 odsek 1, 2, 3, 4, 5 Zákona o rodine; plnenie zákonnej vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Každý rodič, bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené, nepľnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona. Pri určení vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov.

Štát má záujem na riadnej výchove nezaopatrených osôb. Neoddeliteľnou súčasťou pre vytvorenie podmienok na riadnu výchovu a výživu je i predpoklad mať dostatok finančných prostriedkov, potrebných na uspokojenie potrieb maloletého dieťaťa. Obžalovaný svojím konaním porušil tento záujem spoločnosti.

Súd sa oboznámil i s listinnými dôkazmi, správami a charakteristikami osobu obžalovaného, z ktorých vyplýva, že na obžalovaného sa hľadí, akoby bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním skutku jedenkrát súdne trestaný - odpis registra trestov (č.l. 56), pre majetkovú trestnú činnosť, ale i pre totožnú trestnú činnosť rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/234/2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín sp. zn. 2To/123/2012, vid' pripojený spis, z neho predovšetkým rozsudok (č.l. 395 a č.l. 444), ktorý nadobudol právoplatnosť 20.6.2013, 11.3.2011 pre prečin podľa § 207 odsek 2 Trestného zákona a iné, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 roky, výkon ktorého mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 4 roky - do 20.6.2017. Obžalovaný pred spáchaním danej trestnej činnosti bol opakovane postihnutý priestupkovým orgánom za rôzne priestupky - správa č.l.55.

Pri ukladaní trestu súd zohľadnil základné zásady ukladania trestu, vyplývajúce z ustanovenia § 34 odsek 1 Trestného zákona, pri určovaní druhu a výmery trestu, zohľadniac spôsob spáchania činu, jeho následok, obžalovanému súd priznal jednu poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písmeno l) Trestného zákona - že sa k spáchaniu trestného činu priznal a jeho spáchanie úprimne oľutoval, nevzhladol u obžalovaného žiadnu priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 Trestného zákona, pretože mu nepriznal

príťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písmeno m) Trestného zákona - že už bol za trestný čin odsúdený, pretože je nesporné, že pri ukladaní trestu súd musel prihliadnuť a prihliadol na ustanovenie § 49 odsek 2 Trestného zákona, a to skutočnosť, že nemohol obžalovanému ukladať trest odňatia slobody s podmieneným odkladom, pretože spáchal danú trestnú činnosť v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia vo veci sp. zn. 2T/234/2008, teda u obžalovaného prevyšujúci pomer poľahčujúcich okolností nad príťažujúcimi, zohľadniac i osobu obžalovaného, jeho pomery, možnosť nápravy, dĺžku doby neplnenia vyživovacej povinnosti, zohľadniac i ostatné okolnosti, vyplývajúce z ustanovenia § 34 odsek 4 Trestného zákona, a pri zohľadnení všetkých týchto okolností dospel k záveru, že na ochranu spoločnosti, no predovšetkým prevýchovu obžalovaného, morálne odsúdenie jeho konania, je dôvodný a spravodlivý trest odňatia slobody v prvej polovici upravene trestnej sadzby za použitia § 38 odsek 3 Trestného zákona, teda trest 10 mesiacov nepodmienečne. Pretože obžalovaný nebol v posledných 10-tich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody, ho na výkon tohto trestu odňatia slobody v zmysle § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona zaradil do ústavu ne výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Súd dospel k názoru, že je potrebné už v tomto štádiu konania pôsobiť na obžalovaného trestom nepodmienečným, pretože je nesporné, že ide o osobu, ktorá sa v minulosti dopustila totožnej trestnej činnosti, ide o páchatel'a, ktorý nemal snahu aspoň dodatočne svoju vyživovaciu povinnosť si splniť, postoj obžalovaného, potom je súd názoru, že trest uložený obžalovanému môže účelnejšie splniť účel trestu z pohľadu tak individuálnej ako i generálnej prevencie.

Takýto trest súd hodnotil ako zákonný, spravodlivý a primeraný, a preto takýto trest obžalovanému uložil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa oznámenia rozsudku, prostredníctvom tunajšieho súdu ku Krajskému súdu Trenčín.